

[Hagen Hagensen]

klart, at noget sådant vil der ikke blive tale om.

Og for at have den klare linje, at der ikke skal være nogen, der kommer ud for fristelser, må det være således, at de ikke kan komme i forbindelse med ældre, hvad enten de måtte udføre et arbejde, der er tæt op ad den ældre, der er institutionsanbragt, eller lidt fjernere derfra. Derfor den klare linje, på samme måde som man over for dem, der er i ungdomsklubber o.lign., har sagt, at der skal man heller ikke kunne udføre samfundstjeneste. Samfundstjenesten skal i øvrigt væsentligst gå ud på at udføre et arbejde, som ellers ikke ville blive udført. Der må ikke tages lønnet beskæftigelse fra andre.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er meget sjældent, jeg er enig med hr. Glensgård, men jeg er enig i, at der ikke kan ske noget ved, at man som dømt til samfundstjeneste bliver sat til at arbejde i et væsker i en eller anden institution. Hvis man skulle følge hr. Hagen Hagensens tanke om, at de unge, der havde begået et eller andet, aldrig måtte komme nær de gamle, skulle vi jo deportere dem.

Justitsministeren (Ole Espersen):

Jeg skal hovedsagelig holde mig til ændringsforslag nr. 3, der vedrører forholdene omkring udførelse af samfundstjeneste på centre m.v. for ældre, og jeg skal sige her, at når jeg ikke kan anbefale ændringsforslaget, skyldes det, at vi har villet lægge så få bånd på mulighederne for at finde egnede tjenestesteder som muligt.

I det omfang man fra institutioners side finder, at det kunne være rimeligt og fornuftigt at bruge folk, der er dømt til samfundstjeneste, mener vi ikke, at det ville være rigtigt at gå imod. Jeg har hørt en radioudsendelse, hvori nogle ældre fra Peder Lykke Centret diskuterede dette forslag om samfundstjeneste med stor interesse og med en positiv holdning til at blive medinddraget i et samfundsvigtigt forsøg. Jeg nærer ikke den tro, som måske kom til udtryk hos hr. Hagen Hagensen, at de ældre ikke rigtig forstår, hvad det drejer sig om, og at de kan blive presset til et eller andet. De ældre forekommer mig at være ganske bevidste omkring,

hvad der foregår. Hertil kommer, at enhver tjeneste et sådant sted også forudsætter samtykke fra ledelse og ansatte, og derved mener jeg, at vi i høj grad har draget omsorg for, at tjenesten finder sted, hvor det er rimeligt, og kun hvor det er rimeligt.

Nu er samfundstjenesten heller ikke begrænset til de unge lovovertrædere, om end det er hensigten, at det først og fremmest skal være dem, der dømmes til den. Måske kunne vi finde en jævnaldrende, som kunne placeres på et dagcenter for ældre, og det ville da være kedeligt at udelukke muligheden herfor.

Jeg er enig i de bemærkninger, som hr. Bjørn Elmquist kom med om, at det, der siges om hensynet til institutioner for ældre af mange her i folketinget, naturligvis bør og vil indgå i overvejelserne, når der tages konkret stilling til placering af en samfundsdømt. Det vil være helt naturligt, og det forventer jeg også.

Hr. Knud Lind taler om det dårligt valgte tidspunkt. Vel, vi har ulykkeligvis haft arbejdsløshed i nogle år, og vi får den ikke ganske afskaffet de første mange år, er jeg bange for. Skal man prøve en reform, bør det være nu, hvor der virkelig er behov for det. Hertil kommer – som det mest afgørende – at det er os, der har bevisbyrden for, at der ikke tages én eneste arbejdsplads fra nogen som helst i kraft af denne samfundstjeneste. Derfor er tidspunktet også af den grund ikke afgørende.

Jeg kan love fru Inge Krogh, at der ikke er nogen, der bliver prisgivet, som det vist blev nævnt, de samfundstjenestedømte. Samfundstjenesten foregår som en assisterende tjeneste under kontrol naturligvis, og efter at forholdene på arbejdsstedet er undersøgt grundigt fra kriminalforsorgens side i samarbejde med tjenestestederne.

Så skal jeg sige til hr. Wilhjelm, at jeg er uenig med ham i betragtningen om, at den samfundsdømte skulle have løn. Den sanktion, vi drøfter nu, består ikke i arbejde med løn. Sanktionen består i inddragelse af fritiden, og det er noget helt andet, som efter vores mening ikke kræver nogen aflønning.

Jeg er enig i hr. Glensgårds betragtninger, og jeg føler mig også overbevist om, at der på institutioner for ældre kan findes arbejde, som ikke forudsætter den nære kontakt med de ældre, hvis dette ikke ønskes.